

Arrest

nr. 79 773 van 20 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar kinderen X en X, op 27 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende bij aangetekend schrijven van 25 januari 2010 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 5 oktober 2010 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 28 april 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 26.01.2010 bij onze diensten werd ingediend door:

[S., B.] [...]

[E., U.] [...]

[E., U.] [...]

Nationaliteit: Mongolië (Volksrepubliek)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is in toepassing van genoemd artikel 9ter, § 3, van de wet van 15 december 1980 en in toepassing van artikel 7, §1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Het adres van de feitelijke verblijfplaats in België (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, vierde lid), m.n. :

In het verzoekschrift werd als feitelijke verblijfplaats het adres opgegeven : [...]. Dat na woonstcontrole uitgevoerd door de Lokale Politie van Oostende op 24.09.2010 gebleken is dat betrokkene niet op dit opgegeven adres verblijft. Bijgevolg stemt het in de aanvraag opgegeven adres niet overeen met het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België. (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, vierde lid) Dat bovendien het bewijs ontbreekt of betrokkene daadwerkelijk en feitelijk in België verblijft. (artikel 9ter, §1, 1e lid Vreemdelingenwet)

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsverplichting, van het rechtzekerheidsbeginsel (non-

retroactiviteit) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij verschaft volgende toelichting:

"Eerste onderdeel: schending van de aangevoerde bepaling doordat de aangevoerde ontvankelijkheidsgrond niet kan gesteund worden op de aangevoerde wetsbepalingen.

[...]

Verwerende partij steunt zich op artikel 9ter §3 Vw en artikel 7 KB 17 mei 2007 om de onontvankelijkheid van de aanvraag te ondersteunen.

Ten onrechte.

Artikel 9ter §3 Vw. bepaalt:

"De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1 ° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling".

Deze bepaling werd echter pas ingevoerd bij artikel 187 Wet 29 december 2010, in werking getreden op 10 januari 2011.

De aanvraag werd ingediend bij aangetekend schrijven van 26 januari 2010, oftewel één jaar vóór de bepaling in werking trad. Ook de woonstcontrole waarop verwerende partij zich steunt, had plaats op 24 september 2010, ruim voordat de nieuwe bepaling werd uitgevaardigd.

Een aanvraag kan niet onontvankelijk verklaard worden op basis van een bepaling die ten tijde van de aanvraag nog niet bestond.

Artikel 9bis §3 Vw. stelde ten tijde van de aanvraag:

"De minister of zijn gemachtigde verklaart de ingeroepen elementen onontvankelijk in de gevallen opgesomd in artikel 9bis, §2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling".

Het gaat meer bepaald om elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een asielaanvraag of een vorige aanvraag verblijfsmachtiging.

Artikel 9bis §3 Vw. zoals geldend ten tijde van de aanvraag, biedt aldus géén rechtsgrond om huidige beslissing te schragen.

Daarnaast zoekt de beslissing steun in artikel 7, §1 en 2 van het Koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Artikel 7 KB 17 mei 2007 stelt echter:

"Het standaard medisch getuigschrift dat de vreemdeling samen met zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vierde lid, en § 3, 3°, moet overmaken, wordt opgesteld overeenkomstig het model dat als bijlage aan dit besluit is toegevoegd.

Behoudens de gevallen voorzien in artikel 9ter, § 3 van de wet, geeft de gemachtigde van de minister de instructie aan de gemeente om de betrokkene in te schrijven in het vreemdelingenregister, en hem in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie model A. Dit attest wordt ingehouden indien de betrokkene zonder geldige reden geen gevolg geeft aan een uitnodiging van de ambtenaar-geneesheer, van de geneesheer aangeduid door de Minister of zijn gemachtigde, of van de deskundige, bedoeld in artikel 9ter, § 1 van de wet".

Deze bepaling behandelt een totaal andere element en voert alleszins geen onontvankelijkheidsgrond in, betreffende de (feitelijke) verblijfplaats.

Tevergeefs zou verwerende partij verwijzen naar artikel 7 Koninklijk besluit van 17 mei 2007, zoals van kracht ten tijde van de aanvraag:

"§ 1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen :

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;

4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§ 2. Onverminderd artikel 9ter, § 3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven.

In het tegenovergestelde geval geeft de gemachtigde van de minister de instructie aan de gemeente om de betrokkene in te schrijven in het vreemdelingenregister, en hem in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie model A. Dit attest wordt ingehouden indien de betrokkene zonder geldige reden geen gevolg geeft aan een uitnodiging van de behandelende ambtenaar-geneesheer of deskundige".

Eerst en vooral kan een koninklijk besluit geen ontvankelijkheidsgrond invoeren die niet voorzien is in de wet (m.n. artikel 9bis Vw.), daarenboven veronderstelt het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel dat de burger zich kan beroepen op de actueel geldende wetgeving wanneer deze meer gunstig is voor hem.

Huidige middel is dan ook ernstig en gegrond.

Tweede onderdeel: schending van de aangevoerde wetsbepalingen aangezien de aangevoerde motivering gesteund is op onjuiste feiten.

De bestreden beslissing is gesteund op een dubbele feitelijke grondslag:

- verzoekster zou haar feitelijke verblijfplaats niet vermeld hebben in de aanvraag;*
- verzoekster bewijs[t] niet dat zij daadwerkelijk en feitelijk in België verblijft;*

Ten onrechte.

Verzoekster weet niet wat is fout gelopen bij de adrescontrole door de lokale politiediensten. Verzoekster heeft geen kennis van het verslag, noch van de werkwijze van de adrescontrole en kan hierop dan ook geen kritiek uiten.

Verzoekster benadrukt echter dat zij wel degelijk op het aangegeven adres woont. Dit was zo ten tijde van de aanvraag, en is heden nog steeds het geval.

Verzoekster legt ook een huurovereenkomst voor. Ook een verklaring van de huiseigenaar bevestigt dat zij effectief op het adres verblijft. Tevens legt verzoekster haar inschrijvingsfiche voor van 31 augustus 2010, waarin tevens het adres van verzoekster vermeld staat.

Verzoekster legt ook een verklaring voor van de postbode waarvan toch mag aangenomen worden dat hij goed geplaatst is het verblijfsadres van verzoekster te kennen. Ook in de school van [U.] is slechts dit ene adres gekend waarop alle briefwisseling wordt gestuurd.

Er is geen denkbare reden waarom verzoekster een huurovereenkomst zou afsluiten voor een adres waar zij niet woont. De omstandigheid dat verzoekster dit adres opgeeft in haar school bevestigt dit gegeven. Dit geldt tevens doordat verzoekster in haar oorspronkelijke aanvraag, doch tevens in de aanvullende aanvragen (zie faxbericht van 18 januari 2011 met bijlagen), hetzelfde adres vermeld[t]. Verzoekster heeft er geen belang bij om een ander adres te vermelden dan haar verblijfsadres.

Ook de vaststelling dat verzoekster zich heeft aangeboden op het stadhuis om kennis te nemen van de bestreden beslissing bevestigt nogmaals dat zij weldegelijk bereikt wordt op het aangegeven adres en dus aldaar woont.

Hetzelfde geldt voor het bewijs dat verzoekster in België verblijft. Naast de huurovereenkomst en de inschrijvingsfiche Nederlandse les, legde zij talrijke medische attesten voor waaruit blijkt dat verzoekster bij verschillende Belgische dokters op visite is geweest.

Verwerende partij motiveert nergens waarom de voorgelegde stukken (medische attesten van verschillende dokt[ers] op verschillende momenten, een gemotiveerde aanvraag, aanvullingen in januari 2011, ...) niet kunnen wijzen op een feitelijk verblijf op het grondgebied."

4.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"De regularisatieaanvraag werd onontvankelijk verklaard omdat op 24 september 2010 een woonstcontrole werd uitgevoerd door de politie van Oostende, waaruit bleek dat verzoekster niet op het aangegeven adres verblijft. Er wordt bijgevolg vastgesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond te wonen op het adres dat werd opgegeven in haar regularisatieverzoek.

De wettelijke bepaling waarnaar verwezen wordt in de motivering van de beslissing, is artikel 7, §1, 4 de lid van het KB van 17 mei 2007.

Dit artikel, inderdaad van toepassing op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing genomen werd, en a fortiori, op het moment dat de aanvraag werd ingediend, stelt uitdrukkelijk dat de aanvraag vergezeld moet zijn van het adres van de feitelijke verblijfsplaats in België. Vermits de woonstcontrole negatief was, is niet zeker of verzoekster ook daadwerkelijk in België verblijft of verbleef op het adres dat ze opgaf ten tijde van de aanvraag.

Deze ontvankelijkheidsvoorwaarde vindt wel degelijk zijn rechtsgrond in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, zoals van kracht in oktober 2010.

" Artikel 9ter

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)"

Het toenmalige artikel 9ter stipuleerde dat een aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend door een in België verblijvende vreemdeling. Vermits de woonstcontrole negatief was, en niet kon worden vastgesteld dat verzoekster op het door haar opgegeven adres woont, kan inderdaad niet met zekerheid gezegd worden dat verzoekster een in België verblijvende vreemdeling is of was op het moment van de aanvraag, laat staan op het moment van de beslissing.

Verwerende partij merkt op dat in het aanhef van de beslissing inderdaad gesteld wordt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard in toepassing van artikel 9ter, §3 van de wet van 15 december 1980. Niettemin wordt in de motivering van de beslissing wel verwezen naar de juiste en relevante wetsbepaling, te weten artikel 9ter, §1, eerste lid.

Verzoekster gaat er verkeerdelijk vanuit dat er in de beslissing reeds verwezen werd naar het nieuwe artikel 9 ter, §3 van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980, in werking getreden op 10 januari 2011.

Verwerende partij merkt op dat dit onmogelijk is, omdat op 5 oktober 2010, datum van de genomen beslissing, de wet van 10 januari 2011 nog niet eens bestond.

Hooguit kan men stellen dat deze verwijzing in het aanhef van de beslissing onzorgvuldig was, en dat het juister was geweest te verwijzen naar artikel 9ter, §1, waar gesproken wordt over de vereiste van het hebben van een verblijfplaats in België. Echter dit wordt ontegensprekelijk rechtgezet en verduidelijkt in de motivering van de beslissing zelf. Hier wordt wel melding gemaakt van de wetsbepalingen en besluitbepalingen die concreet werden toegepast bij het beoordelen van de aanvraag om machtiging tot verblijf, te weten artikel 9ter, §1, 1ste lid, en artikel 7, §1, 4de lid van het KB van 17 mei 2007.

Verzoekster kan niet ontkennen dat artikel 9ter, §1 melding maakt van het hebben van een feitelijke verblijfplaats in België, net als het genoemde artikel 7, §1, 4de lid van het KB van 17 mei 2007.

In geen geval werd hier een op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overschreden. De beslissing werd zonder enige twijfel gebaseerd op artikel 9ter, §1, 1ste lid, waar zoals hoger vermeld duidelijk melding wordt gemaakt van de vereiste van verblijf te moeten hebben in België.

Verzoekster citeert in haar verzoekschrift zelf uit een onbestaand wetsartikel, met name artikel 9bis, §3. Dit artikel bestaat niet, niet in de oude versie van de Vreemdelingenwet, noch in de recentste versie.

Verzoekster brengt met haar verzoekschrift bijkomende bewijsstukken aan waaruit moet blijken dat zij in het verleden wel op het opgegeven adres verbleef. Verwerende partij merkt op dat deze documenten dateren van na de bestreden beslissing, en er geenszins toe kunnen leiden dat de thans bestreden beslissing vernietigd moet worden. Met laattijdig aangeleverde informatie kan immers geen rekening zijn gehouden in de beslissing. Uiteraard kan op deze elementen niet zijn ingegaan in de beslissing, vermits ze pas later bij het dossier gevoegd werden, en aangeleverd zijn na datum van de bestreden beslissing. Verzoekster heeft een schending van de motiveringsplicht niet aannemelijk gemaakt.

Het is trouwens aan verzoekster om haar dossier wanneer nodig bij te werken, en aan te vullen met informatie die relevant is.

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (RVV, arrest nr. 26.814 , d.d. 30 april 2010)

Het verslag van de woonstcontrole maakt integraal deel uit van het administratief dossier. Verzoekster had er dus wel degelijk kennis van kunnen nemen. De wijkagent stelde op 24 september 2010 dat verzoekster niet woonachtig is op dit adres, dat zij voor de politie onbekend is en dat de politie geen weet heeft van een ander adres. De opdracht kan niet worden uitgevoerd.

Verzoeksters kritiek, dat zij geen zicht heeft op de uitgevoerde controle, mist derhalve feitelijke grondslag.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt, (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

*Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).
(R.V.V, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)*

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoeksters beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen."

4.3.1. De Raad wijst erop dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007), uiteengezet dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat het adres dat verzoekster in haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden heeft opgegeven niet overeenstemt met het adres waar zij feitelijk verblijft en dat tevens het bewijs ontbreekt dat zij daadwerkelijk in België verblijft. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekster toe haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De formele motiveringsplicht impliceert daarnaast niet dat wanneer verweerder zich, bij het nemen van een beslissing, baseert op een verslag van een wijkagent waaruit overduidelijk blijkt dat een vreemdeling niet op het door hem opgegeven adres verblijft, tevens in deze beslissing moet uiteengezet worden waarom het gegeven dat de betrokken vreemdeling voorheen een aantal maal een arts in België consulteerde niet beschouwd wordt als een gegeven dat kan wijzen op een verblijf in het Rijk.

De Raad kan verder niet inzien hoe een bestuur bij het motiveren van een beslissing rekening kan houden met stukken die nooit aan het bestuur werden overgemaakt of die pas werden opgesteld nadat de bestreden beslissing reeds was genomen.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.3.2. In de mate dat verzoekster voorhoudt dat de motivering onjuist is, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die in casu dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Uit voormelde bepaling blijkt dat enkel *“een in België verblijvende vreemdeling”* een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden om medische redenen kan indienen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder de burgemeester van de stad Oostende verzocht te laten verifiëren of verzoekster effectief verbleef op het door haar in haar aanvraag om machtiging tot verblijf opgegeven adres. Op 29 september 2010 ontving verweerder het verslag van een wijkagent waarin duidelijk wordt gesteld dat verzoekster niet woonachtig is op het door haar meegedeelde adres, dat zij onbekend is en dat ook geen ander adres waar zij zou verblijven gekend is. Op basis van voormelde vaststelling en gelet op hetgeen bepaald is in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kon verweerder derhalve oordelen dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk was. De uiteenzetting van verzoekster dat artikel 9ter, § 3 en artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 onterecht werden ingeroepen *“om de ontvankelijkheid van [haar] aanvraag te ondersteunen”* kan dan ook niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. De vaststelling dat niet voldaan werd aan een vereiste die is opgenomen in artikel 9, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet – bepaling waarnaar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen – volstaat immers om de bestreden beslissing te onderbouwen.

Verzoekster betoogt dat zij steeds op het door haar in aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden opgegeven adres heeft verbleven. Haar bewering is evenwel strijdig met de concrete vaststellingen die door een wijkagent werden gedaan. Door te stellen dat zij de door haar opgegeven woning huurde, waarbij moet worden vastgesteld dat op het door haar voorgelegde huurcontract is aangegeven dat dit contract eindigt op 20 december 2009, toont zij niet aan dat zij effectief verbleef in het gehuurde goed. Haar stelling dat de huiseigenaar bevestigt dat zij effectief verblijft in het door haar gehuurde appartement vindt daarnaast geen steun in het door haar neergelegde attest van de verhuurder. In dit document wordt slechts gesteld dat zij de huur regelmatig betaalt. Zij toont evenmin aan dat zij effectief op het door haar opgegeven adres verbleef door te stellen dat zij er post liet toekomen en zij dit adres ook meedeelde aan andere instanties of instellingen en deze dit adres hebben vermeld in bepaalde stukken. Verzoekster kan ook bezwaarlijk voorhouden dat het feit dat de bestreden beslissing haar kon ter kennis gebracht worden het bewijs inhoudt dat zij in het verleden steeds op het door haar opgegeven adres verbleef, nu de bestreden beslissing haar pas meer dan zes maanden nadat deze beslissing genomen werd kon ter hand gesteld worden. Het gegeven dat één van haar kinderen in België naar school ging vormt op zich ook geen bewijs dat verzoekster en haar gezinsleden in België woonachtig waren. Het feit dat een landgenoot van verzoekster verklaart dat verzoekster op een bepaald adres verblijft en dat een postbode stelt dat zij er briefwisseling ontvangt ontkracht de vaststellingen van de wijkagent ook niet. De voorgelegde verklaringen zijn immers gedateerd op 11 mei 2011 en bevatten geen precieze inlichtingen over de verblijfplaats van verzoekster op het ogenblik dat de adrescontrole doorgevoerd werd of de bestreden beslissing genomen werd. Een zelfde bemerking dient gemaakt te

worden inzake de door verzoekster aangebrachte attesten over gezondheidszorgen en de briefwisseling die dateert van na het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster toont met haar beschouwingen geen schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Zij toont voorts geen schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aan die tot een vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden.

4.3.3. Rekening houden met voorgaande vaststellingen en meer specifiek met het feit dat enkel “*de in België verblijvende vreemdeling*” een aanvraag kan indienen om, op basis van medische redenen, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden en deze vereiste zowel op het ogenblik dat verzoekster haar aanvraag om machtiging tot verblijf indiende als op het ogenblik dat verweerder de bestreden beslissing nam in de wet was opgenomen, kan verzoekster ook niet gevolgd worden in haar standpunt dat het rechtszekerheidsbeginsel miskend werd.

4.3.4. In zoverre verzoekster de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aanvoert, merkt de Raad op dat zij zich beperkt tot het louter aanvoeren van deze door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen. Er ontbreekt evenwel een duidelijke uiteenzetting van de wijze waarop betreffende normen volgens verzoekster door de bestreden beslissing werden geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK